Marschalkó Lajos

SEMLEGES MAGYARORSZÁGOT!

JAVASLAT AZ EMIGRÁCIÓS POLITIKA ÚJ IRÁNYA ÉRDEKÉBEN

Kiadja a
HÍDFÖ
1955 decemberében, emigrációnk tizenegyedik esztendejében

Emigrációban nagyon nehéz dolog a hideg ész szavával szólani. Az igazságtalanság évszázadában az igazság gyanus jelenség. Aki ki meri mondani a kellemetlen, lázító igazságot vagy "náci", vagy - legújabban "kommunista!". A hidegháború fizetett ügynökei és önzetlen önkéntesei, vagy zsoldossá szegődni akaró opportunistái, a NATO hadseregnélküli tábornokai bárkire hamarosan ráütik a letörölhetetlen pecsétet: marxista, bolsevista, de legalábbis keleti-csatlós, "osthörig", mint ezt a német demokraták szeretik hangoztatni.

Az emigrációban azonban -bármilyen nehéz feladat is- ki kell mondani az igazságot. Hiszen különösen a magyar emigráció az, amely **tíz hosszú éven át nem az igazság hanem az álmok után futott.**

Mik voltak ezek az álmok? Elég csak nagyjában vázolni őket: a legyártott hadianyagot fel kell használni, Amerika nem várja meg a gazdasági válság kitörését, hanem kellö pillanatban az atombombát ledobja Moszkvára, Amerika nem engedi elveszni a kínai piacokat, Amerikában hatalomra kerül a republikánus jobboldal, ugyanekkor a Szovjet-Únióban fellázadnak a rabnépek, Sztalin meghal és a bolsevizmus megváltozik. Mindennek következtében Magyarország felszabadul és a Duna-korzón kedélyes texasi boyok fognak udvarolni a rangjukban, címükben, elegánciájukban visszaállított egykori méltóságos DP asszonyoknak.

Tíz év után a genfi konferencia hideg zuhanyként hatott az emigrációk gondolkodására: jön a koexisztencia! Az atombomba ledobása közbejött akadályok miatt elmarad s az emigráció politikusai ittmaradnak, mint szárazra tett halak! - hangzott mindenütt a rémült suttogás. Arra senki sem gondolt, hogy a koexisztencia tulajdonképpen 1921 óta **ténylegesen fennáll az Egyesült Államok és a Szovjet-Únió között.** Amerikai milliárdosok küldték Oroszországba Trotzkij-Bronsteint, amerikai pénzzel építették fel a Szovjet-Únió elsö gyárait és amerikai traktorok szántották az orosz parasztoktól elvett kolchozok földjét, 11 és félmilliárd dollár amerikai hadianyaggal nyerte meg a Szovjet-Únió a második világháborút, amerikai és szovjet politikusok határozták el a világ legnagyobb gaztettét, 18 millió ember kollektiv megbüntetését és hazájából való kiüzését, oroszok és amerikaiak együtt itélkeztek a nürnbergi martírok felett és Amerikából vitték a Szovjet-Únióba az atombomba titkát.

Az óriási csalás, amely a világot és az emigrációkat is megtévesztette, a hidegháború volt. Ennek léggömbjei, rádió-hullámai, propaganda szólamai és bizottmányai mögött azonban a Szovjet-Úniót és az Egyesült Államokat egyformán uraló függöny-mögötti összeesküvés vaskövetkezetességgel követte az 1939-ben kitüzött célt: **fenntartani a világ megosztottságát és a háttérből uralkodni a két hemiszférára fel-**

szabdalt földtekén.

Aki ezeket az erőket ismeri, annak tudnia kell, hogy ezeknek **nem érdékük a tiz éve tartó békétlen béke, vagy a mai helyzet megváltoztatása.** Ha az Amerika fölött tényleges hatalmat gyakorló titkos erőknek valóban érdekük volna a világ-bolsevizmus felszámolása, a rab népek felszabadítása, akkor erre az Egyesült Államoknak számtalan alkalmuk és módjuk lett volna. A berlini válság idején, -akkor még az atombomba-fölény birtokában komolyan szóba jöhetett volna a fegyveres beavatkozás. A Szovjet-Úniónak még a berlini válságot megelőzően lehetősége lett volna arra, hogy egy napokig tartó villámháborúval tengerbe kergesse amerikai szövetségeseit. Ezzel szemben mind a két fél gondosan vigyázott rá, hogy ténylegesen semmi se történjék. Egyfelöl Forrestalnak, másfelöl Zsdanovnak szinte azonos kezek által történt meggyilkolása azonban figyelmeztetés volt minden értelmesen gondolkodó ember számára, hogy **mindkét oldalon halál vár azokra, akik tiszta helyzetet akarnak teremteni a világpolitikában.** McArthur, "az utolsó igazi amerikai", a gyöztes hadvezér visszaparancsolása a 38-ik szélességi fokra, majd pedig szégyenletes elcsapatása riadó kellett volna legyen mindenki, de elsősorban az emigrációk és a rabnépek részére:- **a világ fölött uralkodó titokzatos erök gyöztek és hogy ennek következtében nincs remény a rab nemzetek kiszabadítására. Legalábbis nincs az 1951-ig követett utakon** A kelet-berlini felkelés csúfos magárahagyása, a hidegháborúval feluszított munkásság kiszolgáltatása a szovjet militarizmus tankjainak, a teljes nyugati közöny és tétlenség pedig már égreordítóan bizonyította, hogy **a Nyugat kívánatosabbnak tartja a mai állapot fennmaradását, mint a legkisebb kockázattal járó helyzetváltozást.**

Ezzel egyidejüleg azonban tudomásul kell venni egy alapvetően döntö változást is, amely a Szovjet-Únió számára teremtett tökéletesen új helyzetet. A színes népek bandungi konferenciáján, amely egymilliárd embert képviselt, a leninizmus világforradalmi elmélete megbukott. Előzöleg az európai kommunista pártok mondottak csödöt. Franciaországban nem sikerült a bolsevizálás, az olasz kisérlet egy Don Camillo-Peppone játékká silányult, a vasfüggöny mögött pedig csak a szovjet hadosztályok szuronyaival és tankjaival lehet fenntartani a kommunista rendszereket. A bandungi konferencia után azonban a Szovjet-Úniónak tudomásul kellett vennie, hogy a Szovjet-Únió, vagy Oroszország éppúgy a fehér embert jelenti a Vörös Kína számára, mint Anglia és hogy egymilliárd szines ember épp olyan gyarmatositó hatalomnak tekinti a bolsevizmust, mint az angol viktóriánus kor imperializmusát.

A Kreml urairól sok mindent elmondottak már, de azt még senki sem állította, hogy ne lennének realisták. Ellenkezőleg! A Szovjet-Úniό külpolitikája mindig is a legkönyörtelenebb valóságérzeten alapult. Ha úgy kívánta a helyzet feloszlatták a Kominternt, hogy egy új helyzetben megcsinálják a Kominformot, melyet ismét most készülnek fel-

oszlatni. Ezek a moszkvai realisták nemcsak azt a negatívumot mérték le, hogy a világforradalom nem sikerült, hanem észrevették azt a pozitív veszélyt is, amely őket Távol-Keletről fenyegeti. Egy indiai diplomata kertelés nélkül megmondta a legnagyobb osztrák újság külpolitikusának: hatszáz millió kínai biológiai expanziójának egyetlen lehetséges iránya van: Szibéria, az orosz iparvidék. **Ennek következtében elérkezhetik az a pillanat, amikor Oroszország kénytelen lesz a keleti sárga veszedelem ellen az európai fehér népek védőpajzsává változni.** Söt: talán már el is érkezett a pillanat, amelyben a Kremlben látják, hogy a távol-keleti veszedelem feltartóztatása céljából Európában egy jól biztosított háttérre, iparilag prosperáló, szállítóképes Európára van szükség. A szovjet-politika ezért dolgozik lázasan az európai semleges öv kiépítésén. S ha ez így van -mert nincs másként-, akkor a magyar emigrációnak egy kötelessége van: beláttatni - **nem a magyarországi kommunistákkal**- hanem a Szovjet-Únióval, hogy **nekik érdekük** ha ez a semleges övezet nem Szentgotthárdnál, hanem Vereckénél vagy az egykori szovjet-határon kezdődik. Minél szélesebb ez a semleges övezet, annál kevesebb a valószínüsége annak, hogy ezen keresztül Amerika támadást kísérelhessen meg a Szovjet-Únió ellen.

Mindebből logikusan folyik, hogy Magyarország szabaddáadása és a magyarországi kommunista rendszer elejtése ma a Szovjet-Úniónak elsörendü, fontos érdeke.

Az elnyomott, Rákosi-Rothék által terrorizált, kifosztott, elszegényített magyar nép háború esetén lázadások, partizánháborúk véres és forradalmi lázaktól fütött tanyája. Az oroszok, a partizánháború feltalálói nagyon jól tudják, hogy ez mit jelent. **A Rákosi rendszer ostobasága, felelötlensége folytán nyomorba, termelési csödbe döntött Magyarorszàg nem gazdasági partner, hanem lábatlan és kezetlen koldús, amely a Szovjet-Úniónak -ellentétben a szabad és semleges Finnországgal- hamarosan egy fületlen gombot sem tud szállítani.**

Természetesen -és ezt az emigrációnak kell elsösorban tudomásul venni- a Szovjet-Úniónak mégkevésbbé egy olyan Magyarország, amelyre majd a free-európás gyarmatosítás szellemi, gazdasági, esetleg titkos katonai támaszpontjait és kémügynökségeit állítják fel. Elképzelhetetlen, hogy a Szovjet-Únió valaha is szabaddá engedjen egy olyan Magyarországot, amely szovjet-csatlósból amerikai csatlóssá válik.

A Szovjet-Úniónak azonban igenis é r d e k e egy olyan szabad, független, s e m l e g e s Magyarország, amely határaitól, beléletétöl és külpolitikájától távol tart bármiféle idegen befolyást, vagy befolyásolási kísérletet, értve alatta még a politikai feltételhez kötött külföldi kölcsönöket is. A Szovjet-Úniónak igenis érdeke egy olyan Magyarország, amely Finnországhoz hasonlóan szabad, semleges, egyéni életet él, a legmagasabb színvonalon termel és egyenrangú kereskedelmi partner s pontos szállítóként áll szemben a Szovjet-Únióval. A Szovjet-Úniónak igenis

érdeke, hogy ez a magasabb gazdasági és termelési színvonal a legszélesebb, illetőleg az egyedül értelmes és természetes gazdasági keretben valósuljon meg, tehát annak a gazdasági egységnek keretében, amelyet a Kárpát-koszorú határol és hogy mindez a kárpáti népek teljes egyetértésével, a nemzetiségi és népi béke jegyében jöjjön létre.

A fenti igazságnak és magyar koncepciónak -pillanatnyilag- egyedüli hibája és gyenge pontja, hogy a Szovjet-Únió számára nincs tárgyaló fél, mint volt például Ausztria esetében. A budapesti rezsim sohasem fogja bevallani saját csődjét és ehelyett a magyar nép érdekeit képviselni. Ezzel azonban elárulja saját gazdáját: Moszkvát is. Az amerikai Nemzeti Bizottmány, a hidegháborús lakájság és free-europeos kamat-gyarmat-politika kiszolgáló hada nem az a társaság, amellyel akár a legkisebb moszkvai ügynöknek is érdemes volna szóba állani. Ezek épp annyira a magyar nép érdekeivel állanak ellentétben, mint Rákosiék, vagy Nagy Imréék. Abszolute megbízhatatlan minden eddigi, idegen ügynökségek kémszolgálatok hálózatába keveredett emigrációs szervezet is.

Akkor hát kicsoda?

A magyar emigráció végzetes csődjét az okozta, hogy szüntelen politikai síkon kívánt eredményeket elérni. Ez már csak azért is végzetes volt, mert - beleértve a legjobb szándékuakat is - egy hetvenedrangú politikai garnitúra ügyködött. Már maga a tény is ellentmondott az emigráció alkatának, mert e politizálgatók mellett világhírű, de legalábbis első vonalban álló magyar szellemi és szakemberek hatalmas légiója ért el öt világra szóló eredményeket. Ezek a kiváló, világszerte ismert és elismert magyarok azonban megundorodva a politikai csörtetők lármájától, tehetetlenségétől és tehetségtelenségétől, teljesen félrehúzódtak minden politikától, hidegháborútól és egyedül a szellem, a szaktudás vonalán igyekeztek használni népüknek és az emberiségnek. E-**zért ök a legalkalmasabbak arra, hogy átvegyék egy depolitizált semleges Magyarország gondolatát és annak világviszonylatban is súlyt jelentö képviseletét.**

Köteteket töltene meg csak a nevek puszta felsorolása. Ehelyett azonban elég elmondani, csak úgy röptében a következöket: a hydrogénbombát magyar tudós, Teller Ede találta fel, a Niagara óriási erömüvét magyar mérnökök építették, csakúgy, mint hogy Ausztráliának legnagyobb erömüvét is túlnyomólag magyarok építették, tervezték, magyar szellem segített megalkotni a telefont, Mihályi Dénes találta fel a televíziót, Vágó Pál napenergia-sugárzási találmánya, vagy Donau Valley Authority terve, a Kazán szoros vizieröinek az egész Kárpátmedence javára történö hasznosítása szintén a magyar lángelmét dicséri. Magyar találmány a golyósceruza, a tömlönélküli új autógummi, magyar alkotta a világhírüvé vált német népautó elsö konstrukcióját. Ha kinyítjuk a világ bármely rádióját, a magyar szellem alkotása, a magyar müvészet egyedülálló varázsa sugárzik idegen népek, idegen világok felé. Magyar vezeti Japán legnagyobb filmvállalatát, magyar igazgatja a világ legnagyobb há-

lókocsi társaságát, magyar pénzemberek a világbank megbizottai Délamerikában, magyar vezeti Brazilia legnagyobb telefontársaságát, magyar szerzetesek írják a világ első tökéletes angol-kínai szótárát. De nemcsak a nagyokról, a beérkezettekről beszélünk. Ezrekre rúg azoknak a magyar mérnököknek, szakembereknek száma, akik öt földrész nagy vállalataiban szereztek elismerést nevüknek. A magyar bürokrata intelligenciából szakmunkás, iparos, müvész lett a hontalanságban. A hontalanok szaktudást, nyugati munkamódszereket tanultak a legmodernebb gyárakban. Orvosaink mindenütt első helyen állanak. **Olyan szellemi töke áll itt rendelkezésre, mely páratlan a világemigrációk történetében.** Ez a szellemi töke olyan nagy, hogy méltán jelentheti nemcsak a boldogabb magyar jövöt, hanem -összefogva- **a magyar nemzet politikamentes képviseletét és megfelelö szervezés esetén a magyar szabadság megváltási árát, az otthoni nép felszabadításának ellenértékét.**

Önmagunk felé felmerül a kérdés: szabad-e nekünk ezt a szellemi tökét a hálátlan Nyugat javára idekint elfecsérelni? Nem az-e a kötelességünk, hogy azt mondjuk: igenis azt akarjuk, hogy a magyar szakemberek ne a Niagara erömüvét építsék, hanem a Kazán szorosét, hogy a napenergia ne az argentin pampát segítsen boldoggá tenni, hanem a magyar falusi viskókba szállítson villamosáramot, hogy mindaz a kereskedelmi összeköttetés, amelyet kényszerböl, vagy ügyessége által a magyar élelmesség megszerzett, egyszer az otthoni népet boldogíthassa, hogy Dohnányi muzsikája necsak a Carnegie Hallban szólalhasson meg, hanem Budapesten is?! Nem az-e a kötelességünk, hogy egyszer azt mondjuk: mindezt hajlandók vagyunk visszavinni, **de nem Rákosiék börtönébe, hanem egy szabad, semleges Magyarországra!** Hiszen az egész bolsevizmusnak itt van a titka! Ez hiányzik: a minöségi fölény, a kiüzött, vagy megölt szellem, a verhetetlen szaktudás, az országépítö munkaerö. És már csak az a kérdés, hogy a Szovjet-Úniónak nem érdeke-e ezt az eröt felcserélni engedni Rákosiék züllött, terrorista nyomor-uralmával? És vajjon az otthoni magyar népnek nem adna-e új eröt, új hitet, ha egy napon megtudná: **van magyar szervezet, amely nem uralni akar, hanem szolgálni, nem "felszabadítani", hanem a szabadság ellenértékeként visszavinni semleges, szabad földre az országépítö tudást?**

Itt még rá kell mutatnunk valamire, amit az emigráns álomlátás, a malom-alatti politizálgatás csak keserüen fog tudomásul venni. **A történelemben még nem volt emigráció, amely politikai képletként hazatérhetett volna.** Elég szétnéznünk a mai Németországban. Négyszázezren mentek tengerentúlra Hitler uralma elöl. A gyöztes fegyverek árnyékában mint "felszabadítók" tértek vissza. Látszólag ök gyöztek. Mégsincs közülük egyetlen egy sem vezetö pozicióban. Mert a politikai vezér az lett, aki otthon szenvedett börtönt: dr. Konrad Adenauer német kancellár. A szabadságharc magyar emigrációja sem mint politikai együttes tért haza a kiegyezés után. Kossuth Lajos Turinban halt meg,

Kossuth Ferenc nem jutott semmiféle politikai szerephez, de mint zseniális mérnök segített felépíteni az Erzsébet hidat. Ugyanezt tették a szabadságharc többi hazatért emigránsai is, akik építették azt a Magyarországot, amely dicsőséges ragyogásban érte meg a milleneumot. Csak Teleki László menekült az öngyilkosságba, mert idöelött tért vissza és politikai útra tévedt.

Akkor hát idekint halunk meg és idegen föld lesz a síri párnánk? Vagy arra kényszerülünk, hogy egy napon kutya-módra megalázkodva térjünk haza és megnyaljuk Rákosi korbácsát? Vagy talán a magyar nép legsötétebb gyilkosa, Titó elvtárs felszabadító tevékenységében reménykedjünk?

És a felelet: az **egyértelmü - nem!**

Meg kell találni azonban az új magyar koncepciót, a nagy országépítö kezdeményezést és a nagy dunavölgyi magyar hivatást.

Nemrégiben egy nagy magyar zseni, dr. Vágó Pál "Hungarista Manifesztumát" olvashattuk. Hely hiányában nem ismertethetjük az egészet, de rá kell mutatnunk annak alapvetö elgondolására, amely röviden kb. a következökben foglalható össze. A Kárpát-medence etnikai egységét az utolsó négy évszázad háborúi szétrombolták. **Azonban a Kárpát-medence megmaradt Isten-teremtette gazdasági egységnek.** Ennek népei tehát ennek a gazdasági egység jegyében hozhatók mégegyszer közös nevezöre. A jövendö sokkal inkább energia-kérdés, mint népi, vagy politikai probléma. Illetöleg a politikai kérdések is csak a gazdasági egység alapján oldhatók meg.

Vágó Pál a Tennessee-Valley Authority mintájára egy Donau-Valley Authorityt lát szeme elött. Egy olyan hatalmas energia-gazdálkodási egységet, amely a Kazán szoros megépítendö és milliárd kilowatt energiát termelö erömüvével, a Kárpát-medence egységes víz-erdö-gazdálkodásával, az öntözöcsatornák rendszeresítésével ennek a gazdasági egységnek felvirágoztatására és **közös munkára gyüjti össze, testvéri békében a Kárpát-medence összes népeit.**

A publicista és a világ egyetlen nem-szakembere sem mondhatja, hogy ez a terv tökéletes. Azonban, amikor a világ jólétének, boldogulásának titka úgyszólván egyedül az energia és energia-termelés kérdésévé vált, amikor éppen az atomkorszak kezdetén állunk és amikor maga Vágó Pál is a napenergia kihasználásával kísérletezik, felmerül a kérdés: vajjon nem ez a gondolat-e az, amelynek **alapján visszaàllíthatjuk a Kárpát-medence egységét?** Vajjon a politikai ideák helyett nem jobb-e elindulni a komoly gazdasági alapon? Vajjon nem itt van-e az a közös találkozó pont, amelyen a kárpáti népek megtalálhatják majd a **megfelelö politikai keretet is?** Vajjon nem messzebb jutunk-e, ha az úgynevezett "nemzetiségekkel", vagyis a kárpáti népcsalád többi tagjaival nem a múlt hibáiról és nemzetiségi, népi sérelmeiröl, hanem a jövöröl, a gazdasági kérdésekröl próbálunk beszélni? Természetes nem valami

homályos Duna-konfederáció, vagy free-europás Intermárium, hanem az ezeréves közös haza gazdasági, katonai egységének szemelőtt tartásával?

Vajjon álom-e, hogy a magyar falukban ott ragyogjon a villanyfény, hogy a parasztnak ne kelljen télen a romantikus kukoricacsutkával tüzelni, hogy a falusi parasztasszony épp olyan villanytüzhelynél főzzön, mint a nyugati asszonytársa és hogy a gyáraknak ne kelljen örökké a szénhiány gondjaival küzködni? Álom-e egy olyan Kárpát-medence, amelynek épp olyan aszfaltozott autó-utai, modern falvai, teljes foglalkoztatottságú gyárai, magas életszínvonalon élö, szociálisan biztosított munkás és paraszt tömegei vannak, mint a Nyugatnak? Mert ha álom, akkor mondjunk le arról az illúziónkról, hogy európai és kultúremberek, alkotó magyarok vagyunk!

***

És most válaszolni szeretnék arra a sok-sok levélre, amelyek a Hídfő szerkesztöségéhez érkeztek, miután ott a 216-217. számokban megkezdtem kifejteni a semleges Magyarország elméletének csiráját. Ez a sok-sok levél, főként, amely elítél, megbélyegez, tulajdonképpen a magam aggodalmait, a magam vívódásait, a saját ellenvetéseimet tükrözi annyi jó magyar, főként pedig **annyi jó jobboldali magyar lelkén keresztül.** Hiszen ezek a levelek csupa olyan kérdéseket vetnek fel: szabad-e nekünk eltérni attól a világnézettől, amit hirdettünk, hiszünk? Szabad-e elfogadnunk a ko-exisztencia vizenyös elméletét? Lemondhatunk-e a magyar hivatásról? Lemondhatunk-e arról, hogy -mint magyarok, keresztények- börtönben és halálban is harcoljunk a bolsevizmus ellen? Elfeledhetjük-e főként a martírjainkat, akik vérükkel pecsételték meg az igazságainkat? Megbocsáthatunk-e azoknak, akik otthon magyar véreik árulói denunciánsai voltak?

Amit önmagunktól kérdeztünk, azt kérdezzük most a levélíróktól is: igen, de elfeledhetjük-e a magyar népet? A magyarságot, amelyet nem akar, vagy nem tud megszabadítani senki s amelynek minden reménye mégiscsak egy lelkileg megújhodott emigráció!

Mégegyszer nagyon nyomatékosan szeretném hangsúlyozni, hogy **a semleges Magyarország gondolata nem jelent olyanforma koexisztenciát, mint azt Nyugaton képzelik és nem jelent titóizmust.** Azt jelenti csupán, hogy a Szovjet-Únió többre értékeli a semleges Finnországot, mint azt a ko-exisztenciális államot, amely gyávaságból térdet, fejet hajt elötte, ahelyett, hogy nemzeti méltósággal és egyéni életformájának megörzésével mint békés, semleges szomszéd jelentkeznék.

A másik kérdés, hogy feladjuk-e az antibolsevista meggyözödésünket? Szó sincs róla! Csak arra kell vigyáznunk, hogy ez ne legyen expanziv, ne álmodozzék a Szovjet-Únió feloszlatásáról, ne váljék függvényévé azoknak a neo-antibolsevistáknak, akik 1939-45 között nem Oroszország, hanem a bolsevizmus szövetségesei voltak. **Minket ne tanítson antibolsevizmusra semmiféle Voice of America, vagy Free**

Europe Radio, **mert mi akkor álltunk helyt ezért a gondolatért, mikor élessel lőttek és nem összkomfortos free-europeos lakásokból sugározták a veszélytelen éterbe az ugyancsak veszélytelen és ötlettelen szószátyárkodást.** Abban a pillanatban, amikor a Szovjet-Únió engedni fogja, hogy szababon válasszuk meg a magunk politikai életformáját, semmi közünk nincs többé ahhoz, hogy milyen politikai rendszer uralkodik Oroszországban. Meg vagyunk győződve arról is, hogy ezzel az ideológiával szemben a magyar nép teljesen és tökéletesen immunis, legalább egy emberöltőre, ha nem egy évszázadra.

A magyar "antibolsevista" hivatás tehát nem az, hogy átkiabáljunk a határokon és valami hamis messziánizmussal 'megtéríteni' akarjuk Oroszország népeit. **Az antibolsevista magyar hivatás ma egészen más, mint a meleg háború idején volt. Legelsősorban az, hogy ne engedjük magyar földre visszatérni semmiféle formában azokat a politikai erőket és társadalmi jelenségeket, amelyek tulajdonképpen a bolsevizmus táptalaját jelentik,** tehát: **ne engedjük vissza soha többé a liberális kapitalizmust, a feudalizmus magyar csökevényeit, a kizsákmányolást, munkanélküliséget, kamat-rabszolgaságot.** Mindehelyett építsünk szilárd, egészséges, népi alapokon nyugvó országot, teremtsünk boldogabb magyar életet s miután fegyverrel nem törhetjük szét börtönét, igyekezzünk nagyvonalú magyar építő-programmal legalább bilincseiből kiváltani a magyar népet.

S itt kell rátérnünk számos hungarista olvasónk levelére, amelyben lényegileg azt írják, hogy ez a semlegességi elmélet már megint a hungarista-gondolat temetése, a harcos, dinamikus erök félreállitására kitalált ravaszság. Az ellentmondók itt ellentmondanak önmaguknak, illetőleg saját életüknek. Mert jól tudjuk, hogy az emigrációban épp az igazi hungarista elit az, amely példát adott az emigráns magatartásra. Ez a réteg áldoz és segíti legalább a maga íróit, újságjait, mozgalmai embereit. A régi harcosok a békés építés katonái lettek s **ezáltal már kijelölték helyüket egy esetleges eljövendö Magyarországon, ahol sokkal inkább ennek a positiv, alkotó magyarságnak lesz jövendöje és vezetöségi lehetösége,** mint azoknak, akik c s a k politikai, vagy c s a k ideológiai alapon akarnak érvényesülni. Ez az a pont, ahol legjobban meg lehet találni a kapcsolatot a régi magyar jobboldal tagjai felé, akik ugyanilyen értékes munkát fejtenek ki a külföldi országok gazdasági életében és ugyanilyen positiv irányban értékesítik tehetségüket. Az a Magyarország, amelyet hungaristák és jobboldaliak építenek, mint a gyárak, vállalatok, társadalombiztosítás, mezögazdaság, ipar, kereskedelem szakemberei, így is, úgy is hungarista, vagy jobboldali Magyarország lesz, ha minden nap nem is hirdetjük meg elveinket a fórumokon. Tehát egyáltalán nincs szó senkinek a félreszorításáról, söt, inkább arról, hogy épp erre a legértékesebb rétegre lesz legnagyobb szüksége az otthoni nemzetnek.

"A harc az harc -írta egyik olvasónk- s aki az igazság szent fegy-

verével száll síkra, annak nem lehet az "ahogy lehet" hangot megütni. A harcot nem azért kezdik el a becsületes emberek és nemzetek, hogy a végén "ahogy lehet" alapon kompromisszumot kössenek az ellenséggel, aki az életünkre, megsemmisítésünkre tört, hanem, hogy megsemmisítsük őket."

Ez valóban igaz is -elméletileg. A magyarság, a Nemzeti Szövetség harcos koalíciója állta a harcot, amíg egyetlen remény volt annak fegyveres megnyerésére. Állta egész a szentgotthárdi határig. A fentidézett olvasó azonban mutasson nekünk olyan lehetőséget, amellyel a hontalan magyarság megsemmisítheti a 175 hadosztállyal, hydrogénbombával felfegyverzett Szovjet-Úniót. A "megsemmisülünk" elmélete sajnos közeli valóság. A "megsemmisítünké" azonban álom, söt, lázálom. Addig ezzel szemben a semleges Magyarország elmélete -szerintem- az **utolsó lehetöség, a végsö esély**. Olyan lehetöség, amelynek keretében semmit nem kell feladnunk a magunk eszményeiből, népi tulajdonságaiból, nemzeti kultúrájából. Egyetlen azonban, amiröl okvetlen le kell mondanunk: a "keresztes hadjárat" gondolatáról. A "Crusade for Freedom" amerikai fogalmazása mögött **a legsötétebb liberàlis kapitalista reakció, az új UN gyarmatosítás** -mondjuk ki: a világzsidóság!- **szervezkedik Délkelet-Európa meghódítására.** A keresztes lovagok ma: Herbert H. Lehman, Czukor Adolf, Anna Rosenberg és Bernard Baruch. A keresztes lovagok ma: Rákosi volt kollaboránsai: Varga Béla, Pfeiffer, Peyer, akik úgy ráfizettek a kollaborációra, hogy elveszett hatalmukért hajlandók volnának vágóhídra küldeni à magyar népet. **A keresztes lovagok már elöre kiárusították a holnap Magyarországát az amerikai trösztöknek és a Free Europe sötét hatalmainak.** Nem én mondom ezt. Tessék elolvasni Hites Kristóf beszédét a detroiti magyarság egyik ünnepélyéröl.

"A Free Europe - mondotta - szereti magát hivatalos amerikai szervként feltüntetni, holott magánvállalkozás. A Truman-éra alatt alakult **üzleti vállalkozás**, amelyhez a tökét magánosok /zsidók és szlávok/ adták össze. Ök a felszabadítandó területeket üzleti vadászterületeiknek tekintik már elöre, ahonnan a befektetett tökét busás kamatokkal akarják viszontlátni **s így olyan koncessziókat kívánnak a felszabadítandó népektöl**, amely azoknak nem áll érdekükben. A Free Europe rákfenéje, hogy hivatalosan is a trianoni békeszerzödés alapján áll, vagyis fent akarja tartani felszabadulás esetére Magyarország megcsonkítottságát."

Ez az igazság. S ezért nem vagyunk mi keresztes lovagok. Nincs olyan magyar, akinek joga volna azt mondani egy napon a magyar ifjúságnak: fiatal magyar vérem indulj és halj meg Anna Rosenberg kék-fehér lobogói alatt a Lehman koncern pamutföldjeinek meghosszabbításáért, vagy menj te "háborús bünös" magyar katona és add életedet kiárusított lispei olajért, a magyar bauxitért, illetöleg azért, hogy ez kedvezöbb áron kerülhessen a világhódítók kezére. Nem, magyar testvérünk! **Aki keresztes lovag akar lenni, ugorjon le egy free-európás**

léggömbröl és haljon meg maga, de ne próbálja a magyar népet, a magyar ifjúságot és a magyar emigrációt az egyik idegen érdekkel szemben átcsalni egy másik -ugyanolyan mértékben- idegen érdek szolgálatára.

Mi nem lehetünk keresztes lovagok még az igazi Amerikának sem melynek politikai vezetése **bizonytalan, megbízhatatlan**, nem ismer elveket, nem ismer bajtársi hüséget és szövetségi kitartást, áldozatkészséget. Mi nem akarunk mégegyszer háborús bünösök lenni azért, hogy aztán ugyanúgy leírjanak a számláról, mint Csang-Kai-Seket, Syngman Rheet és a többieket.

Nekünk ha harcolnunk kell, akkor azért kell most a szellem, meggyözödés fegyvereivel harcolnunk, hogy egy Kelet, Nyugat felé egyaránt semleges Kárpát-medencét és benne egy a semlegességi gondolatot meggyözödéssel képviselö Magyarországot harcoljunk ki. Nem pacifista Magyarországot, hanem olyan magyar hazát, mely Kelet és Nyugat felé a **finnek elszántságával, a svédek hüvös lelkesedésével és a svájciak elszánt szabadságszeretetével hajlandó megvédeni magát és semlegességét, de csak akkor, ha támadás éri**. Ez a semlegességi gondolat tulajdonképpen benne van a magyar alkotmányban, illetöleg abban az alkotmányos gondolkodásban, amely egyenesen megtiltotta, hogy a magyar honvédséget az ország határain túl használják fel.

A legmelegebb köszönet illeti részemröl Pünkösti Mihályt és Sándor Ambrust, akik példát mutattak arra, hogy magyar sorskérdésekröl mint kell vitázni emelkedett szellemben és egymás jószándékainak teljes elismerése mellett. Elöször arra válaszolok, amiben mindketten megegyeznek. Tudniillik annak feltételezésében, hogy a semleges Magyarország a két Trianon elismerését és ezzel az ezeréves Nagy-Magyarországról való lemondást jelenti.

E sorok írójának és a helyszükének hibája, hogy ez a zavaró feltételezés elöfordulhatott. Szerintem azonban épp arról van szó, hogy meg lehet-e kísérelni a semlegességi gondolat alapján a Kárpát-medence gazdasági egységének helyreállítását?!

Ne álltassuk magunkat. A mi társnépeink -akármilyen rövid idöre is- de megérték a függetlenség és önállóság nagy élményét. A független Szlovákiát és a független Horvátországot 1939-, illetöleg 1941-ben a törvényes magyar nemzeti kormányok ismerték el. Alig hihetö, hogy akadjon a világon horvát, vagy szlovák kormány, emigráns képviselet, vagy csoport, amely hajlandó lenne a magyarsággal szóbaállni, ha mi most elkezdjük az 1914 elötti Magyarország **politikai egységének** helyreállítását hirdetni. Ilyen kísérlet elismerésre méltó magyar törekvés lehet, de bármilyen szomorú valóság is: egy budapesti centralizmus Pozsony és Zágráb számára ma épp olyan taszító erö, mint egy prágai, vagy belgrádi jugoszláv centralizmus. Ellenben igenis összetartó erö egy gazdasági, stratégiai egységében helyreállított természeti egység, a közös haza, amelynek igazságos elrendezéséröl elöbb magunknak kell gondoskodnunk.

aztán követeléseinkkel együttesen a nagyvilág elé állani.

Ezért nem látom célszerünek, mikor Sándor Ambrus "irredentát" emleget. Nekünk irredenta követeléseink voltak, lesznek Trianonnal, egy Nagy-Csehszlovákiával, Nagy-Romániával és Nagy-Jugoszláviával szemben, de nem lehetnek szlovák, horvát, vagy pedig erdélyi román néptársainkkal szemben. Söt! Az a célunk, hogy a csehszlovák, nagyromán, nagyjugoszláv koncepcióval szemben ök sorakozzanak fel -ha kell- egy közös kárpát-medencei irredenta küzdelemre.

Az ezeréves gazdasági és stratégiai határokon belül a lehetöleg minél lazább, vagy "átlátszóbb" politikai és közigazgatási határok megvonása tekintetében a magyarság igénye nem lehet sem kisebb, sem nagyobb, mint -beleértve a kitelepített csallóközi magyarság és dunántúli, bácskai németség visszatelepítése után- a magyarlakta területek nyelvi határa.

Két Trianon és két bécsi döntés mutatta meg, hogy külhatalmak diktátumai, vagy döntései csak újabb békétlenséget, igazságtalanságot, elégedetlenséget teremtenek a Kárpát-medencén belül.

A kérdés az, hogy néptársaink tanultak-e velünk együtt 35 év történelméböl? Hajlandók-e egy becsületes megegyezésre? Hajlandók-e belátni, hogy a Kárpát-medence sorsát csak magunk tudjuk becsületesen igazságosan elrendezni? Csak magunk építhetjük fel a hazát, melyért együtt élünk és halunk, úgy, mint Kossuth Lajos írta a Dunakonföderációról szóló tanulmányában - "felkelvén egy mindnyájunkért és mindnyájan egyért a közös szabadság védelmére".

A semleges Magyarország tehát egyáltalán nem jelenti semmiféle Trianon elismerését, nem jelent lemondást, elárulást, hanem jelent békés, testvéri újrakezdést az ezeréves gazdasági, stratégiai határok megtartásával, a közös haza belsö struktúrájának modernizálásával - szerintem- ha kell egy svájci kantonális rendszer alapján is.

És itt térek rá Pünkösti Mihály kitünö érvelésére, amely a bolsevizmussal való leszámolásban reménykedö tömegek elött sokkalta népszerübb, mint az enyém. Ö azt írja, hogy így és így fog történni minden a "holnapnál bizonyosabban elkövetkezö háborúban". Vagyis, hogy a harmadik világháború a holnapnál is bizonyosabban bekövetkezik.

Szerintem: Isten örízze meg az emberiséget, de elsösorban a magyarságot attól, hogy ez a háború a mai Nyugat gyengeségi, söt, elmegyengeségi állapotában következzék be. Annakidején Hitler 240 remek elit-hadosztálya nem volt elég a bolsevizmus felszámolására. Most mit várhatunk attól a 12 német diviziótól, melynek kádereit is csak 1956 végére véli felállítani Theodor Blank. Ez a 12 hadosztály - nem mint a régi!- 240 - elvek nélkül, hit nélkül, egy vizenyös pseudo-demokrácia elnemzetlenített, amerikai egyenruhába húzott idegen légiójaként indulhat csak harcba. Elsö pillanatban számolnia kell a polgárháború rémével, hogy nem orosz vért, hanem elöször keleti-zónai testvéreinek német vérét kell kiontania. Számolhat azzal, hogy a NATO hadseregében ott lesz

a három millió francia kommmunistának és három millió olasz kommunistának megfelelö hányada, amely minden pillanatban hajlandó a gyülölt "boche" hátába döfni a szuronyt.

Akik német földön élünk jól tudjuk, hogy a német nép soha nem válik bolsevistává, de azt is tudjuk, hogy a német nép és a német ifjúság a mai helyzetben egyáltalán nem szövetségese annak a Nyugatnak, amely rosszabbul megalázta ennek a hös népnek vitéz katonáit, mint maguk a bolsevisták. Ez a Nyugat még mindig német "háborús bünösöket" tart börtönének falai között.

Ezzel csak azt akarom mondani, hogy amíg fel nem támad a nacionalizmus és szocializmus együttes hösi eszméje, amíg Nyugaton fejetlenség, pénzuralom, elvtelenség, zsidó gyülölködés és amerikanizált zürzavar, megbízhatatlanság uralkodik, addig egy harmadik világháború őrültség volna. Arról nem is beszélek, hogy -amíg Amerikán végig nem söpör egy lelki tisztítótüz- addig ezt a harmadik világháborút nem is fogja engedélyezni a moszkvai és kremli bíborfüggönyök mögött uralkodó titokzatos -vagy nagyon is ismert- világösszeesküvés. Ha pedig mégis engedélyezné, akkor ez a harmadik világháború -míg a nyugati helyzet nem változik- a bolsevizmus végsö világgyözelmére, a szabadság és minden nép pusztulására vezetne. Legjobb esetben is egy világ-polgárháború következnék be, amelyben partizánok és francia maquisardok, Titóhösök és kényelemszeretö nyugati polgárok nem a bolsevistákat gyilkolnák, hanem azt, aki lakókörzetükben el akarja sütni az elsö atomágyút. Ez világosan bebizonyúlt a NATO hadgyakorlatokon.

A semlegességi gondolat ebben a vonatkozásban sem jelent elvfeladást, csupán a **jelenlegi** helyzet mérlegelését. A "katonai erényt", az "ösi vitézséget" és a többi jelszavakat csak mutassák meg - mondjuk az amerikai boyok- s ha megmutatták, akkor majd -de csak majd akkor- hajlandók vagyunk mi is teljesíteni azt az ezeréves hivatásunkért, amely miatt még ma is "háborús bünösök" vagyunk. Itt Nyugaton is!

Nem habozom kimondani a keserves igazságot, hogy Magyarország ma tulajdonképpen a NATO foglya. A párisi NATO-é és a varsói vörös NATO-é! És ha egyszer a Szovjet-Únió nemzetközi garanciát kapna arra, hogy Magyarországot nem csalják be a sakkozó, szivarozó, impotens generálisok párisi gitt-egyletébe, a sereg-nélküli hadvezérek gyatra és sokat szónokló gyülekezetébe, akkor -**amennyiben érdekei úgy kívánják**- bizonyára hajlandó volna amiként feladta finnországi támaszpontjait, feladja a magyar támaszpontokat is.

Mindezek után azonban azt is írta egy olvasónk, hogy "igenám, de még ha sikerülne is ez a terv, ha megérhetnénk a semleges Magyarország megszületésének pillanatát, honnan teremtenénk elö azt a tökét, amely egy egészséges gazdasági élet megindításához okvetlenül szükséges? Nem lennénk-e kitéve annak, hogy már az elsö pillanatban a wallstreeti töke politikai feltételü kölcsöneire szorulunk és ezzel újra áruba bocsátjuk nemcsak függetlenségünket, hanem semlegességünket is".

Ennek a kérdésnek megoldása tulajdonképpen a magyar szakemberek dolga és nem a közíróé. Azonban fel kell hívni a figyelmet arra, hogy Magyarország közvetlen szomszédságában egy olyan gazdasági hatalom emelkedett fel, amelynek jelentőségével számol már az egész világ, sőt, a Szovjet-Únió is. Ez a hatalom **lemondott a katonai, faji, népi, vagy politikai expanzióról és az építés, a gazdasági jólét vonalán keresi népének európai hivatását.** Ez a gazdasági tényező Nyugat-Németország s reméljük nemsokára egy békésen egyesült **semleges Németország**. Ennek a Németországnak vásárló és elhelyező piaca mindig is elsősorban Magyarország volt és lesz. Tehát elképzelhetetlen, hogy adott esetben a magyar szakemberek meg ne találnák a lehetőséget, amely a német szakemberekkel együtt megoldja a német ipar számára oly fontos Dunavölgy gazdasági regenerációját anélkül, hogy **ez bármiféle politikai elkötelezettséget jelentene a dunavölgyi népek számára.**

Minden tervnek, minden pozitiv építő programmnak és minden cselekvésnek első feltétele azonban, hogy kiszabaduljunk már egyszer a tízéves emigrációs komplexumból s ha már magyar egységet nem tudunk teremteni, .teremtsük meg a **nemzeti és szocialista magyar jobboldal egységét.** Igy ahogy vagyunk elveszünk és felemésztjük egymást elsősorban mi, jobboldaliak, akiknek vonalain, csoportjain, széttöredezett frakcióin már a politika legtudósabb elméi se igen tudnának eligazodni.

Padányi Viktor nagyon helyesen írja rólunk, erről a "harmadik Magyarországról":

"A Harmadik Magyarország bomlott és fegyelmezetlen embertömeg. A Harmadik Magyarország sérelmek terméketlen hánytorgatása és maximák rendetlen halmaza. A Harmadik Magyarország a célok egymást akadályozó anarchiája. A Harmadik Magyarország az, amit az 1945-ös és 46-os tombolás idején lefejeztek, egy vonagló és rángatódzó test, amely nem vállalja sem a new-yorkban, sem a Moszkvában ráoperált idétlen fejeket. A Harmadik Magyarország egy béna és terméketlen tömeg, mert részei egymást fékezik le irigyen, féltékenyen és gyülölködve, mert minden rész és minden szekta és minden "szervezet" az urává szeretne lenni a minden izmus, vagy mozgalom, vagy fejetlen substanciának és minden sunyi fegyvert, gyanusítást és farizeus jelszót igénybe vesz, hogy ne válhasson fejjé a másik."

Ezzel a klasszikusan megállapított diagnózissal szemben egyetlen gyógyszer van: határozott cél, kitüzött programm, mely nem a múltbanéző köldökvizsgálat, hanem jövőt látó messzetekintés. A harmadik helyett egy negyedik Magyarország, amelyben senki nem vezér, hanem mindenki szolgál. Egyetlen szuverénnek szolgál: a magyar népnek. S e sorok írója szerint ilyen positiv cél, ilyen feladatokkal teljes szolgálat: **a semleges, független, szociális Magyarország kiharcolása egy fegyvertelen nacionalizmus szellemi, gazdasági és szociális eszközeivel!**

S befejezésül azoknak válaszolok, akik azt írták, hogy a semleges Magyarország megvalósításával a magyarság lemond ezeréves európai hivatásáról, Nyugat védelméről. Vágó Pál, a napenergia hasznosításával foglalkozó magyar lángelme a nap világosságával látta meg: "Trianon és az azt követő események megmutatták, hogy mennyit nyom a nyugati anyagelvüség serpenyöjében az erkölcsi érdem. **Hagyjunk fel azzal az illúzióval, hogy Nyugat bármit is ad ezeréves véráldozatunkért, ha ezt aktuális érdekei nem indokolják. Ennek a Nyugatnak a Trianont követö korszakban velünk szemben tanusított magatartása legfeljebb csak megvetésünkre érdemes, de nem arra, hogy meghaljunk érte.**"

Mit kaptunk érte, mit értünk el vele, hogy Muhinál, Mohácsnál, Drégelynél, Köszegnél, Tatárhágónál, Budapest romhalmazain egy ezeréves küldetéstudat megszállottságával védtük Nyugatot. A magyar pajzs védelmében útnak indulhatott Columbus, hogy felfedezze Amerikát, a csillagokba nézhetett Kepler és nyomdát találhatott fel Guttenberg. Mátyás király négymillió magyarjából viszont alig egymillió maradt százötven év után és az utódoknak két Trianonnal, nyomorral, felosztással fizetett Nyugat.

Hát akkor minek ez az országzászlós, revíziós álom-hazafiság, amely mindig a mások jóindulatában bízik? Mire való ez a romantikus, "szeretném, ha szeretnének" magyarkodás és miután mégsem szeretnek, mire ez a bús magyar sértödöttség? Semmi esetre sem arra, hogy "beleilleszkedjünk" valami keleti tömbbe, de azt hiszem, hogy ezt Vágó Pál sem így értette az én két elsö cikkemre adott válaszában.

Az angol sohasem mondotta, hogy valami égi küldetést teljesít, mikor meghódítja a félvilágot, hanem cselekedett a nyers önérdek alapján. A franciák sem igen hitték, hogy világmegváltó hivatás lovagjai, midön Napoleon fegyvereivel a forradalmi imperializmust terjesztették a piramisoktól Moszkváig. A belgák, vagy Hollandok sem hirdették, hogy ök valami égböl esett pajzs lennének a német Schliffen tervekkel szemben, hanem harcoltak, mert életüket és függetlenségüket, a reális élet, a valóságos hazafiság alapjait védték egyszerüen, emberien, természetesen. Mindenki, aki azt hiszi, hogy a déli harangszó propagandájával, a magyar emigráns pénzböl épített fatimai emlékkápolnával, vagy a new-yorki Loyality Day magyarruhás parádéjával a "világ figyelmét fel lehet hívni" Magyarországra, egy tiszteletreméltó, de veszedelmes álomvilágban él.

Akkor tehát nincs magyar hivatás? -kérdezik a lelkes, jóhiszemü magyarok. S ezzel a kétségbeeséssel szemben valljuk, hisszük, hogy van magyar hivatás, amelyet egy szóban lehet összesüríteni: **élni!** Élni, nem **hálátlan másokért**, hanem **önmagunkért**. Élni azért, hogy ne mindig csak az ötszáz év óta szüntelenül elvesztett háborúk véráldozata, ne csak a "felszabadító" háborúk másfajta idegen hódítása jusson nekünk. Élni úgy, hogy ne legyünk kényszerülve többé hösi, de mindig levert

szabadságharcokra, nagyszerü, de eredménytelen emigrációkra, példaadó, de követésre sehol nem találó "nemzeti ellenállásokra". **Egy magyar küldetés van: szabadon, függetlenül élni és minél szebbé tenni a magyarság, valamint a kárpáti népcsalád életét, békéjét. Élni úgy, hogy a magyar gyermeknek ne világjavító hivatástudata, hanem jobb cipöje, melegebb lakása, puhább kenyere, nagyobb szabadsága legyen.** Élni úgy, hogy Isten napjának energiája ne a pampákat, hanem a magyar paraszt- és munkáslakásokat sugározza be fénnyel, meleggel. Élni úgy, mint a svájci, aki nem hajlandó balek lenni semmiféle keresztes hadjáratban, de a lakásában örzött katona-fegyverrel hajlandó meghalni minden idegen hódítóval szemben.

A közíró és az egyszerü közkatona, aki nem akar sem vonalat, sem pártot, sem csoportot alakítani, átadja ezt a gondolat-csírát -hite szerint az utolsó lehetöséget, végsö kiutat jelentö eszmét- a magyar szakembereknek, a szellemi vezetöknek s minden jóindulatú magyarnak. Átadja megvitatásra -adná Isten- továbbfejlesztésre és megvalósításra. A picike lángból gyújtsanak fáklyát s világítsák meg az utat, amely elvisz egy olyan szabad, független, semleges Magyarországra, ahol nemcsak sorsparancs az "Itt élned, halned kell", hanem ahol élni érdemes is.

RENDELJE MEG A
H Í D F Ö
Független
Nemzeti irányú
Szocialista
L a p o t

Printed by: J.Süli és Tsa könyvnyomdája, 81,Fulham Pk. Gds., London S.W.6